

Nr 219

Av herr **Staxäng m. fl.**, *angående en skogssakkunnig föredragande i skogsfrågor inom jordbruksdepartementet.*

Skogens stora betydelse i svenskt näringsliv är klart omvittnad. Skogsprodukterna intar en dominerande plats i vår handelsbalans, och allmän enighet torde råda om att skogskapitalet väl skall förvaltas. Genom olika åtgärder av såväl staten som enskilda institutioner och enskilda skogsägare har också skogsnäringens produktionsförmåga förbättrats.

Mot bakgrund av denna enighet om skogens betydelse synes det anmärkningsvärt att skogsnäringen på det departementala planet fortfarande handhas som en binäring till jordbruket. Den nuvarande direkta sammankopplingen av skogs- och jordbruksfrågor under jordbruksministern kan ur vissa synpunkter te sig naturlig, men det torde vara ofrånkomligt, att de skogliga frågorna härigenom i viss mån blivit lidande.

På det skogliga området finnes för närvarande ett flertal statliga myndigheter, institut, organisationer, föreningar och sammanslutningar. Trots detta synes svårigheter föreligga för skogsbruket att utåt få sina intressen tillgodosedda på ett tillfredsställande sätt. Även om departementschefen i årets statsverksproposition höjt vissa anslag till skogliga ändamål och även i annat sammanhang visat sitt intresse för skogsnäringen, torde statsmakternas återhållsamhet vara mera framträdande i fråga om anslag till skogsbruket än när det gäller anslag till exempelvis jordbruket.

Enligt vår mening utgör avsaknaden av skogligt utbildad befattningshavare inom departementet en allvarlig brist när det gäller skogsfrågornas handläggning inom departementet. I en till 1953 års riksdag framlagd motion (nr 2) i första kammaren uttalades också önskvärheten av att jordbruksdepartementet borde tillföras en skogssakkunnig med uppgift att bereda skogsärenden och även taga initiativ till samråd mellan departementet och de olika skogliga organen. Remissinstanserna tillstyrkte allmänt att åtgärder vidtogs i här avsedd riktning. Även jordbruksutskottet fann det önskvärt, att skogsfrågorna inom departementet ägnades det intresse och den tid, som motsvarar den framträdande plats skogsnäringen numera intar, men uttalade att det borde få ankomma på Kungl. Maj:t att, om så befunnas påkallat, vidtaga de förändringar inom departementets arbetsfördelning, som kunde anses behövliga.

Det synes oss vara möjligt att tillgodose samma syfte genom ett smidigare och även lämpligare förfarande, nämligen genom att en skogsutbil-

dad befattningshavare förordnas inom jordbruksdepartementet att vara föredragande i ärenden rörande skogsnäringen. Genom en dylik åtgärd skulle tillgång till en skogssakkunnig inom departementet kunna tillgodoses utan inrättande av ny tjänst. Därigenom skulle också en ökad centralisering kunna undvikas, vilket är önskvärt, enär nuvarande arbetsordning, där beslutanderätten i skogsfrågorna i stor utsträckning delegeras till vederbörande institutioner, har varit gagnelig för skogsnäringen. Det synes oss följaktligen så angeläget att jordbruksdepartementet tillföres ökad sakkunskap i skogsfrågor, att riksdagen på nytt bör uttala sig i denna fråga och rikta en hemställan till Kungl. Maj:t.

På grund av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte som sin mening giva till känna, att skogssakkunnig förordnas att inom jordbruksdepartementet vara föredragande i skogsfrågor.

Stockholm den 26 januari 1955

Ernst V. Staxäng

C. O. Carlsson,
Bakeröd

A. Widén

Leif Cassel

Per Svensson
i Stenkyrka
